

по своята новота, съдържателност и подбор остава поетическото сравнение. То е твърде обикнато от писателя и се среща много на често в разказите му, втория том от които наброява повече от 200, а само разказа Лено — повече от 25; особена прелест добиват с тия художествени украшения повестта Гераците и разказа Спасова могила, една от най-издържаните работи на Ел-Пелина. В Гераците, па и в още други разкази, се срещат даже и по няколко, наредени едно след друго, сравнение: „Сжблечен по риза, с голяма като паралия сламена шапка на главата си, той (Божан) се хжргаше да вржва снопите като върху скжпоценна плячка. Той работеше бжрзо, неуморно, като че играеше спортна игра. Той повдигаше всеки вързан сноп, както скжперник повдига торба сжс злато, и после ги редеше на кръстци сжс свещенодействие, като че градеше жертвеница“ (II, 32).

Подбрани според характера на поетическия образ, сравненията у нашия автор представят било ситуации, било действия характерни за самия предмет — термина на сравнението. А термините са най-разнообразни: човек — в различни възрасти и занятия; животни (с присжците тям действия) — най-често тия, които се мяркат из селския двор; растения, дребни и големи, и плодове; предмети, с които селяка е в близко отношение (плевник, сжрпове, върлина, звжнчета, камжк . . .); отвлечени понятия и душевни сжстояния. Всички тия термини с типичните си особности, са поставени сжс сравнявания предмет, образ или понятие, засилват последните, доплжват ги, след като са подтикнали на работа вжображението, и им придават изразителна сила. Според начина, по който са употребени, и по самото си естество в едни случаи термините са много силни и по контраст напомват антитезата. (Сжлза Младенова се чувствува между селяците като агне между вжлци II, 149; — силуета на кичестия джб стои до параклиса като голяма и грозна мечка с отворени уста II, 65; — горския показва зжбите си на Иглика като вжлк срещу малко агжнце. II. 73); в други случаи в тях се крие ирония (Снахите на стария Герак, които се карат, се хвжрлят една срещу друга, разкубани и окжрвавени, като два гневни петли II. 7), но почти вжв всички случаи сравненията са образни (Божаница се изправя срещу Герака като квачка, на която са похитили пилците; — малко след това: Божаница се отдалечава с походка на вжлчица, която е отхапала кжс месо от някое живо добиче).

Термина на употребените сравнения бива конкретен. Това, разбира се, не е без значение, защото тжй фигурата става по-нагледна, образа по се конкретизира, щом като си